A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2022. június 2.*

„Előzetes döntéshozatal – Polgári ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – Bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítése és közlése – 1393/2007 rendelet – 5. cikk – Az iratok fordítása – A fordítási költségek kérelmező általi viselése – A »kérelmező« fogalma – Bírósági iratoknak az eljárásba beavatkozó felek részére, az eljáró bíróság kezdeményezésére történő kézbesítése”

A C-196/21. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunalul Ilfov (Ilfov megyei törvényszék, Románia) a Bírósághoz 2021. március 26-án érkezett, 2021. február 4-i határozatával terjesztett elő az

SR

és

EW

között,

FB,

CX,

IK

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hetedik tanács),

tagjai: J. Passer tanácselnök, N. Wahl és M. L. Arastey Sahún (előadó) bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

* Az eljárás nyelve: román.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– EW képviseletében S. Dumitrescu avocată,

– a román kormány képviseletében E. Gane, L.-E. Baţagoi és A. Wellman, meghatalmazotti minőségben,

– a francia kormány képviseletében A.-L. Desjonquères és N. Vincent, meghatalmazotti minőségben,

– a magyar kormány képviseletében Biró-Tóth Z. és Fehér M. Z., meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében A. Biolan és S. Noë, meghatalmazotti minőségben

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a tagállamokban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről („iratkézbesítés”), és az 1348/2000/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. november 13-i 1393/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2007. L 324., 79. o.) 5. cikkének az értelmezésére irányul.

2 Ezt a kérelmet az SR és EW között házasságuk közös megegyezéssel történő felbontása, valamint a kiskorú gyermekük feletti szülői felelősség megállapítása és gyakorlása tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 Az 1393/2007 rendelet (2) és (4) preambulumbekezdése értelmében:

„(2) A belső piac megfelelő működése szükségessé teszi a bírósági és bíróságon kívüli iratok továbbításának javítását és meggyorsítását a polgári vagy kereskedelmi ügyekben a tagállamok közötti kézbesítés során.

(3) A Tanács egy 1997. május 26-i jogi aktussal egyezményt dolgozott ki az Európai Unió tagállamaiban polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről, és annak elfogadását ajánlotta a tagállamoknak a vonatkozó alkotmányos követelményeiknek megfelelően. Az egyezmény nem lépett hatályba. Biztosítani kell az egyezmény megkötése érdekében folytatott tárgyalások eredményeinek folytonosságát.

(4) A Tanács 2000. május 29-én elfogadta a tagállamokban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről szóló 1348/2000/EK rendeletet [(HL 2000. L 160., 37. o.)]. A rendelet lényegi tartalma az egyezményen alapul.”

4 Az említett rendelet 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Minden tagállam kijelöli azokat a hivatalos személyeket, hatóságokat vagy más személyeket – a továbbiakban: áttevő intézmények –, amelyek hatáskörrel rendelkeznek más tagállamban kézbesítendő bírósági és bíróságon kívüli iratok továbbítására.

(2) Minden tagállam kijelöli azokat a hivatalos személyeket, hatóságokat vagy más személyeket – a továbbiakban: átvevő intézmények –, amelyek hatáskörrel rendelkeznek más tagállamból származó bírósági és bíróságon kívüli iratok átvételére.

[…]”

5 Az említett rendelet 5. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az áttevő intézmény, amelyhez a kérelmező az irat továbbítása érdekében fordult, tájékoztatja a kérelmezőt arról, hogy a címzett megtagadhatja az irat átvételét, ha az nem a 8. cikkben előírt nyelvek valamelyikén került kiállításra.

(2) Az irat továbbítását megelőzően felmerülő fordítási költségek a kérelmezőt terhelik; ez nem érinti a bíróságnak vagy az illetékes hatóságnak az ilyen költségek viselésére vonatkozó esetleges későbbi határozatát.”

6 Ugyanezen rendelet 8. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az átvevő intézmény a II. mellékletben található formanyomtatvány felhasználásával tájékoztatja a címzettet arról, hogy megtagadhatja a kézbesítendő irat átvételét a kézbesítés alkalmával, illetve az iratnak a kézbesítéstől számított egy héten belül az átvevő intézmény számára történő visszaküldésével, ha az nem a következő nyelvek egyikén került megszövegezésre, és nem mellékeltek hozzá fordítást ezen nyelvek egyikén:

a) olyan nyelv, amelyet a címzett megért; vagy

b) az átvevő tagállam hivatalos nyelve vagy, amennyiben annak a tagállamnak több hivatalos nyelve is van, a kézbesítés helyének hivatalos nyelve vagy hivatalos nyelveinek egyike.”

A román jog

7 A 2010. július 1-jei Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (a polgári perrendtartásról szóló 134/2010. sz. törvény; *Monitorul Oficial al României*, I. rész, 2015. április 10-i 247. szám) 61. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Akinek érdeke fűződik hozzá, beavatkozhat a felek közötti eljárásba.

[…]

(3) A beavatkozás járulékos jellegű, amennyiben kizárólag az egyik fél védelmét támogatja.”

8 E törvény 64. cikke így rendelkezik:

„(1) A bíróság megküldi a feleknek a beavatkozás iránti kérelmet és az ahhoz csatolt iratok másolatait.

(2) A beavatkozó és a felek meghallgatását követően a bíróság indokolt határozatban határoz a beavatkozás elvi elfogadhatóságáról.

[…]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

9 SR és EW egy kiskorú gyermek anyja, illetve apja.

10 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban meg nem határozott időpontban SR és EW mindketten kérelmet nyújtottak be a Judecătoria Buftea (bufteai helyi bíróság, Románia) előtt házasságuk felbontása, valamint a gyermekük feletti szülői felelősség megállapítása, valamint a szülői felelősség gyakorlására vonatkozó részletes szabályok meghatározása iránt.

11 2016. július 4-i ítéletével e bíróság kimondta SR és EW házasságának közös megegyezéssel történő felbontását. A bíróság a gyermek tartózkodási helyét az anya lakóhelyében határozta meg, és úgy döntött, hogy a szülői felügyeleti jogot a két szülő közösen gyakorolja, az apa és a gyermek közötti kapcsolattartást pedig láthatással biztosítják. Az említett bíróság továbbá arra kötelezte EW-t, hogy a gyermek után fizessen tartásdíjat.

12 EW és SR mindketten megfellebbezték az ítéletet a kérdést előterjesztő bíróság, a Tribunalul Ilfov (Ilfov megyei törvényszék, Románia) előtt.

13 EW elsődlegesen az említett ítélet hatályon kívül helyezését kéri a bíróság joghatóságának hiánya miatt, másodlagosan pedig az ítélet részleges megváltoztatását a gyermek tartózkodási helye és a gyermek után fizetendő tartásdíj tekintetében.

14 SR a szülői felügyeleti jog kizárólagos gyakorlását, EW láthatási jogának megszüntetését, az EW által fizetendő tartásdíj összegének módosítását, valamint a költségek ismételt megosztását kéri.

15 2018. július 5-én FB, CX és IK, a gyermek fiútestvére, lánytestvére és apai nagyapja kérték, hogy EW kérelmeinek támogatása végett beavatkozhassanak. E beavatkozó felek Franciaországban rendelkeznek lakóhellyel.

16 2020. szeptember 15-i végzésével a kérdést előterjesztő bíróság a beavatkozási kérelmek elfogadhatóságáról való döntés érdekében úgy határozott, hogy SR és EW köteles az 1393/2007/EK rendelet rendelkezéseinek megfelelően gondoskodni a bíróság által megfogalmazott idézéseknek FB, CX és IK részére való kézbesítés céljából történő lefordításáról.

17 SR és az EW megtagadták az ezen eljárási iratok francia nyelvre történő lefordításával kapcsolatos költségeinek megelőzését, mivel úgy vélték, hogy a kérdést előterjesztő bíróság köteles viselni ennek költségét. E felek azt állítják, hogy az 1393/2007 rendelet 5. cikke (2) bekezdésének alkalmazása szempontjából a kérdést előterjesztő bíróságot kell „kérelmezőnek” kell tekinteni.

18 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a „kérelmező” 1393/2007 rendelet 5. cikke értelmében vett fogalma nem vonatkozhat bíróságra. A bíróság ugyanis csak az e rendelet 2. cikkének (1) bekezdése értelmében vett áttevő intézményként vagy a rendelet 2. cikkének (2) bekezdése értelmében vett átvevő intézményként járhat el. A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság a szóban forgó bírósági iratok más tagállamban, nevezetesen Franciaországban történő kézbesítése céljából történő továbbítására hatáskörrel rendelkező áttevő intézményként jár el.

19 Az említett rendelet 5. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy a „kérelmező” fogalma, akárcsak a „címzett” fogalma, nyilvánvalóan ki van zárva az „áttevő intézmény” és az „átvevő intézmény” fogalmának hatálya alól. Mivel az alapügyben a kérdést előterjesztő bíróság az áttevő intézmény, nem tekinthető kérelmezőnek.

20 E bíróság szerint az 1393/2007 rendelet értelmében az a személy minősül kérelmezőnek, aki a kérelmet benyújtotta, és akinek érdeke fűződik ahhoz, hogy a bírósági eljárás befejezése érdekében e rendeletnek megfelelően kézbesítésre kerüljön sor. Jelen esetben ez SR és az EW, mivel mindkét fél fellebbezést nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz, és ezért főszabály szerint érdeke fűződik ahhoz, hogy a fellebbezési eljárás befejeződjön.

21 E körülmények között a Tribunalul Bihor (Bihar megyei törvényszék) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Ha a bíróság dönt és rendelkezik a beavatkozó felek polgári eljárásban való idézéséről, az [1393/2007 rendelet] 5. cikke értelmében vett „kérelmező” a beavatkozó felek idézéséről határozó tagállami bíróság vagy az e bíróság előtt folyamatban lévő eljárásban részt vevő fél?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

Az elfogadhatóságról

22 A román kormány úgy véli, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatatlan, mivel a kérdést előterjesztő bíróság általi tényállás-ismertetés alapján nem állapítható meg, hogy az alapeljárásban konkrétan felmerül-e az eljárási irat lefordításának és az ehhez kapcsolódó költségek viselésének szükségessége.

23 A kérdést előterjesztő bíróság ugyanis nem közölte, hogy az idézések beavatkozó felek részére történő kézbesítésére már sor került-e, és hogy a beavatkozó felek megtagadták-e azok átvételét azon az alapon, hogy azokat nem olyan nyelven szövegezték, amelyet értenek, illetve érteniük kell. Ha pedig nem ez a helyzet, akkor a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdés hipotetikus jellegű, következésképpen elfogadhatatlan.

24 A román kormány megjegyzi, hogy a Bíróságnak már volt alkalma tisztázni, hogy az 1393/2007 rendelet 5. cikke (1) bekezdésének megfelelően az áttevő intézmény feladata felhívni a kérelmező figyelmét annak veszélyére, hogy a címzett esetleg megtagadja az olyan irat átvételét, amelyet nem

a rendelet 8. cikkében megadott nyelvek valamelyikén állítottak ki. Mindazonáltal a 2015. szeptember 16-i Alpha Bank Cyprus ítélet (C-519/13, EU:C:2015:603, 35. pont) értelmében a kérelmezőnek kell eldöntenie, hogy lefordíttatja-e a szóban forgó dokumentumot, aminek költségeit egyébként ugyanezen rendelet 5. cikkének (2) bekezdése szerint neki kell viselnie.

25 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a nemzeti bíróság által saját felelősségére meghatározott jogszabályi és ténybeli háttér alapján – amelynek helytállóságát a Bíróság nem vizsgálhatja – az uniós jog értelmezésére vonatkozóan előterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell. A nemzeti bíróságok által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem Bíróság általi elutasítása csak abban az esetben lehetséges, amennyiben nyilvánvaló, hogy az uniós jog értelmezése, amelyet a nemzeti bíróság kért, nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, illetve ha a szóban forgó probléma hipotetikus jellegű, vagy a Bíróság nem rendelkezik azon ténybeli és jogi elemek ismeretével, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a feltett kérdéseket hatékonyan megválaszolja (2021. december 21-i Euro Box és társai ítélet, C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 és C-840/19, EU:C:2021:1034, 139. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Ezenkívül az előzetes döntéshozatali eljárás keretében a nemzeti bíróságok és a Bíróság közötti viszonyban irányadó együttműködés szellemében az, hogy a kérdést előterjesztő bíróság nem tett meg bizonyos előzetes megállapításokat, nem jár szükségszerűen az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatatlanságával, ha e hiányosságok ellenére a Bíróság az iratokban szereplő elemekre tekintettel úgy véli, hogy képes hasznos választ adni a kérdést előterjesztő bíróságnak (2020. április 2-i Reliantco Investments és Reliantco Investments Limassol Sucursala București ítélet, C-500/18, EU:C:2020:264, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 A jelen esetben megállapítható, hogy a Bíróság elegendő adattal rendelkezik ahhoz, hogy hasznos választ adhasson a kérdést előterjesztő bíróságnak. Meg kell ugyanis állapítani, hogy az EW által a Bíróság elé terjesztett írásbeli észrevételekben foglaltak szerint a kérdést előterjesztő bíróság 2019 folyamán már kézbesített a beavatkozó felek részére olyan eljárási iratokat, amelyek átvételét azok az 1393/2007 rendelet értelmében azon az alapon megtagadták, hogy az iratokat román nyelven szövegezték. Mivel nem tudnak ezen a nyelven, az említett eljárási iratok francia nyelvű fordítását kérték.

28 Az EW által ismertetett ezen ténybeli elemek alapján tehát a kérdést előterjesztő bíróság által ismertetett ténybeli háttér a szükséges mértékben kiegészíthető, és ezzel alátámasztható az előterjesztett kérdés relevanciájának vélelmét, kizárva azt, hogy a kérdést hipotetikusnak lehessen tekinteni.

29 E körülményekre tekintettel az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható.

Az ügy érdeméről

30 Az előterjesztő bíróság kérdése lényegében arra irányul, hogy az 1393/2007 rendelet 5. cikkének (2) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy e rendelkezés értelmében „kérelmezőnek” kell tekinteni azt a bíróságot, amely bírósági iratoknak az eljárásba beavatkozni kívánó harmadik személyek részére történő továbbítását rendeli el.

31 Először is emlékeztetni kell arra, hogy e rendelkezés értelmében az irat továbbítását megelőzően felmerülő fordítási költségek a kérelmezőt terhelik; ez nem érinti a bíróságnak vagy az illetékes hatóságnak az ilyen költségek viselésére vonatkozó esetleges későbbi határozatát.

32 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az 1393/2007 rendelet nem tartalmazza a „kérelmező” fogalmának meghatározását.

33 Erre irányuló fogalommeghatározás hiányában az 1393/2007 rendelet 5. cikkének (2) bekezdését annak összefüggéseire, valamint az 1393/2007 rendelet által elérni kívánt célokra tekintettel kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2015. szeptember 16-i Alpha Bank Cyprus ítélet, C-519/13, EU:C:2015:603, 28. pont; analógia útján az 1348/2000 rendeletet illetően: 2008. május 8-i Weiss und Partner ítélet, C-14/07, EU:C:2008:264, 45. pont). Az uniós jogi rendelkezés értelmezése szempontjából a rendelkezés keletkezéstörténete is hordozhat releváns elemeket (2018. december 10-i Wightman és társai ítélet, C-621/18, EU:C:2018:999, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 Először is e rendelet 5. cikke (2) bekezdésének rendszertani és történeti értelmezését illetően meg kell állapítani, hogy a rendelkezés szövege különbséget tesz az irat továbbítását megelőzően esetlegesen felmerülő fordítási költségeket viselni köteles kérelmező és az áttevő tagállamban eljáró bíróság vagy illetékes hatóság között, amely az ilyen költségek viselésére vonatkozóan adott esetben később határozatot hozhat.

35 A kérelmező és az eljáró nemzeti bíróság közötti ezen különbségtétel a Bíróságnak az 1393/2007 rendeletre vonatkozó ítélkezési gyakorlatából, különösen a 2015. szeptember 16-i Alpha Bank Cyprus ítéletből (C-519/13, EU:C:2015:603, 41–43. pont) is kitűnik, amelyben a Bíróság hangsúlyozta, hogy egyrészt az áttevő tagállamban eljáró bíróság feladata az érdemi jellegű kérdésekben való döntés, amennyiben azokkal kapcsolatban a kérelmező és az irat címzettje eltérő álláspontot van, másrészt pedig, hogy biztosítsák az érintett felek, azaz a kérelmező és a címzett jogainak kiegyensúlyozott védelmét.

36 Hasonló megkülönböztetés következik a 2016. április 28-i Alta Realitat végzésből (C-384/14, EU:C:2016:316, 75. pont), amelyben a Bíróság felvázolta annak lehetőségét, hogy az irat kézbesítésére irányuló eljárás megindítását megelőzően az ügyben eljáró bíróság ideiglenes jelleggel előzetesen felmérje a címzett nyelvtudását annak érdekében, hogy a kérelmezővel egyetértésben megállapítsa, hogy szükség van-e az irat lefordítására.

37 Azt is meg kell állapítani, hogy az 1393/2007 rendelet 5. cikkének (1) bekezdése a jelen ítélet 34. pontjában említettel egyenértékű különbségtételt alkalmaz, amikor úgy rendelkezik, hogy az áttevő intézmény tájékoztatja a kérelmezőt arról, hogy a címzett megtagadhatja az irat átvételét, ha azt nem a rendelet 8. cikkében előírt nyelvek valamelyikén állították ki. Az áttevő intézmények ugyanis az említett rendelet 2. cikkének (1) bekezdése értelmében olyan igazságügyi tisztviselők, hatóságok vagy más személyek, akik vagy amelyek hatáskörrel rendelkeznek más tagállamban kézbesítendő bírósági és bíróságon kívüli iratok továbbítására. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság áttevő intézményként jár el.

38 Az 1393/2007 rendelet (4) preambulumbekezdéséből továbbá az következik, hogy az általa hatályon kívül helyezett 1348/2000 rendelet lényegében az Európai Unióról szóló szerződés K.3. cikke alapján az Európai Unió tagállamaiban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről szóló, az Európai Unió Tanácsának 1997. május 26-i jogi aktusával (HL 1997. C 261., 1. o.) elfogadott egyezményen alapult.

39 Az egyezményről készített magyarázó jelentés (HL 1997. C 261., 26. o.), amely az 1393/2007 rendelet értelmezése szempontjából releváns (lásd ebben az értelemben: 2015. november 11-i Tecom Mican és Arias Domínguez ítélet, C-223/14, EU:C:2015:744, 40. pont; az 1348/2000 rendelet vonatkozásában, analógia útján: 2008. május 8-i Weiss und Partner ítélet, C-14/07, EU:C:2008:264, 53. pont), az 1393/2007 rendelet 5. cikke (2) bekezdésének azon értelmezését támasztja alá, amely szerint az irat fordítási költségei nem háríthatók át az eljáró bíróságra.

40 Az említett egyezmény 5. cikkének az 1393/2007 rendelet 5. cikkének (2) bekezdésével lényegében azonos szövegű (2) bekezdésére vonatkozó magyarázat ugyanis pontosítja, hogy „a »kérelmező« kifejezés minden esetben az irat továbbításában érdekelt félre vonatkozik. Következésképpen nem vonatkozhat a bíróságra”.

41 Ilyen körülmények között az 1393/2007 rendelet 5. cikke (2) bekezdésének rendszertani és történeti értelmezéséből az következik, hogy az a bíróság, amely bírósági iratoknak az eljárásba beavatkozni kívánó harmadik személyek részére történő továbbítását rendeli el, nem tekinthető e rendelkezés értelmében „kérelmezőnek” az ezen iratok továbbítását megelőzően esetlegesen felmerülő fordítási költségek viselése szempontjából.

42 Másodszor, ezt a megállapítást az 1393/2007 rendelet teleologikus értelmezése is alátámasztja.

43 A Bíróságnak ugyanis az 1393/2007 rendelet célkitűzéseit illetően már volt alkalma pontosítani, hogy ez a rendelet – amint az a (2) preambulumbekezdéséből is kitűnik – arra irányul, hogy a belső piac megfelelő működése érdekében a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítési rendszerét hozza létre az Unión belül polgári és kereskedelmi ügyekben. Így a bírósági eljárások hatékonyságának és gyorsaságának javítása, valamint a megfelelő igazságszolgáltatás biztosítása érdekében az említett rendelet megállapítja a bírósági és bíróságon kívüli iratok tagállamok közötti közvetlen továbbításának elvét, amely az eljárások egyszerűsítéséhez és meggyorsításához vezet (2015. szeptember 16-i Alpha Bank Cyprus ítélet, C-519/13, EU:C:2015:603, 29. és 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2016. április 28-i Alta Realitat végzés, C-384/14, EU:C:2016:316, 47. és 48. pont).

44 A Bíróság ugyanakkor azt is kimondta, hogy az 1393/2007 rendeletet oly módon kell értelmezni, hogy minden egyes konkrét esetben biztosítva legyen a megfelelő egyensúly a kérelmezőnek és az irat címzettjének érdekei között, az eljárási iratok továbbításának hatékonyságára és gyorsaságára irányuló célkitűzések és az ezen iratok címzettjei védelemhez való jogának megfelelő tiszteletben tartására irányuló követelmény összehangolása által (2015. szeptember 16-i Alpha Bank Cyprus ítélet, C-519/13, EU:C:2015:603, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2016. április 28-i Alta Realitat végzés, C-384/14, EU:C:2016:316, 51. pont).

45 Ezenkívül a Bíróság rámutatott, hogy bár egyrészt alapvető fontosságú, hogy ahhoz, hogy az irat címzettje ténylegesen gyakorolhassa a védelemhez való jogát, az érintett dokumentumot olyan nyelven szövegezzék meg, amelyet megért, másrészt a kérelmezőnek sem kell egy le nem fordított irat átvételének pusztán az eljárás elhúzódását célzó, nyilvánvalóan visszaélésszerű megtagadásából származó negatív következményeket elszenvednie, amennyiben megállapítást nyer, hogy a címzett ért azon a nyelven, amelyen ezt az iratot megszövegezték. Ezért az áttevő tagállamban eljáró bíróság feladata a felek érdekeinek lehető legteljesebb megóvása, különösen azáltal, hogy megvizsgálja a címzett nyelvismeretét konkrétan alátámasztó valamennyi döntő tényt és bizonyítékot (lásd ebben az értelemben: 2016. április 28-i Alta Realitat végzés, C-384/14, EU:C:2016:316, 78. és 79. pont).

46 Az az értelmezés azonban, amely szerint az áttevő tagállamban eljáró bíróságot az 1393/2007 rendelet 5. cikkének (2) bekezdése értelmében vett kérelmezőnek kell tekinteni, ellentétes lenne az e bíróságot terhelő azon kötelezettséggel, hogy biztosítsa a kérelmező és az irat címzettjének érdekei közötti megfelelő egyensúlyt. Az ilyen kötelezettség tiszteletben tartása ugyanis azt is szükségképpen magában foglalja, hogy a kötelezettséggel terhelt hatóság a kérelmező és a címzett érdekeit illetően pártatlan legyen. Ebből következik, hogy e hatóság nem téveszthető össze az egyik érdekelt személlyel, nevezetesen a kérelmezővel.

47 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1393/2007 rendelet 5. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés értelmében „kérelmezőnek” kell tekinteni azt a bíróságot, amely bírósági iratoknak az eljárásba beavatkozni kívánó harmadik személyek részére történő továbbítását rendeli el.

A költségekről

48 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hetedik tanács) a következőképpen határozott:

A tagállamokban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről („iratkézbesítés”), és az 1348/2000/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. november 13-i 1393/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 5. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés értelmében nem lehet „kérelmezőnek” tekinteni azt a bíróságot, amely bírósági iratoknak az eljárásba beavatkozni kívánó harmadik személyek részére történő továbbítását rendeli el.

Aláírások